

Sækketvistlærred 48 Øre

Et Parti svært, ublegget realiseres mindst 20 m. samme Kvalitet 125 cm. bred 96 Øre pr. m. Ubl. Skjorter 200 Øre i lille og middel Størrelse, stor 225 Øre, svære uldne Herresokker 100 Øre, svært ubl. Flanel 70 cm. bred 65 Øre pr. m. Viskestykker 36 Øre. Vaffelhaandklæder 48 Øre, kulørte Lommestørklæder 45×45 cm. 325 Øre pr. Dus.

Fuld Tilfredshed eller Pengene tilbage. Forlang illustreret Katalog. **SÆKKELAGERET**, Set. Annæ Plads 10. København K.

ÍS VIRKI

keypir góðar, fersksaltaðar lippur — lippurnar mega í salt skjófast móguligt. — Prisurin liggur um 50 oyr. kg.

ÍS VIRKI

Hver vinnandi maður
Hver vinnandi kvinna
minst ein lut í
Sjóvinnulánsgrunninum.

Og hjemma íaa Domini paa sine Kne og anraabe Gud om Hjelp.

Hans Penge var i Fare, hans Penge var i Nød, og det gav Ekko i hans Gnæsjet.

Et hvinende Ekko, der skar som Knive, og flænsede som et Røvdrys Klor.

Domini var meget angst, indtil Omslaget kom.

Da vejrede han Forretning, og hans Øjne lignede Øjnene hos en Grih, der lugter Lig.

Først kom Slappelsen, Afspændingen — Legemet bereder sig til Spring.

Muskelbundterne løser sig, suger Blod til sig, hver lille Celle skal fylde med Livsveske og Kraft. Saa trækker Legemet sig sammen — det gnister hen ad Nervefædene — een Gnist — Springet.....

Kloerne blev lange, brede, skrabte ind under Bugen, flænsede til sig, alle Lemmer, Hænder, Fødder, Albuer, Hagen, Tungen — han favnede Gud, slukkede det i sig, voldsomt Dyngen under ham, som stadig voksede, og da alt var slukket rent, blev han Patriot.

Han gjorde sig bred og flad ovenpaa sin Gulddynge, drøjede det ene Øje opad mod Idealerne, mens det andet stadig var paa Jagt efter mere Guld.

Og med skæv Mund mumlede han Taksigelse til det naadige Forsyn, og Forbandelse mod den Fjende, som bragte hans elskede Fædreland i Fare.

Jo, han elskede sit Land, hver Dag fortalte han mig det.

Han tegnede Krigsmaan, for det gav Anseelse, og han sang med, naar de andre sang Sange til Krigens Forherligelse.

Men ind imellem Krigsmaanene og Sangene handlede han med Levnedsmidler.

I det skjulte, for det gav Penge — mange Penge. Han spiste ikke selv af de Levnedsmidler, men han bar Krigens Strabadser med Taalmodighed. Og forbandede Bondernes Rovgriskhed, der bevirkede, at Levnedsmidlerne blev saa dyre.

Han holdt sig til Rationerne, men han ænsede sig til Bred med en Guldmønt, og det ænsede ham sødt.

Han læste Bulletinerne om de Faldne og trak paa Skuldrene. Men naar han læste i sit Børsblad, at Fragterne igen var steget tyve Procent, saa lo hans Hjerter, og paa sine Kne takkede han Gud for hans Mis-kundhed.

Saa kom Dagen da jeg blev indkaldt. Han holdt en lang Tale for mig — Ord — kun Ord! Hvad er Ord? Dum Mands Tomhed.

SKIPAFELAGID FØROYAR

TORSHAVN
TELEF. 171 & 200 — TELEGR. SKIPAFELAGID

Allir rættir Føroyingar

taka bert vørur og ferðast einans við fórum skipafelagsins.

P.f.
Skipafelagið Føroyar.

Husholdningsskolen.

2 Maaneders Kursus begynder 15. September.

EPSOM-BRAND

TUBBAKKID
EN GROS & DETAIL
N. A. EIDESGAARD

Skjorter

svære, ublegede, realiseres á

200 Øre

stor Størrelse 225 Øre

Et Parti svært Twist-

Lærred

48 Øre

mindste Forsendelse 10 Kr.

Sækkelageret,

St. Annæ Plads 10.
København K.

P.F. FISKAVIRKI SYDRUGØTU

tekur móti fiski til turk-
ingar. Tann, sum vil víska
sær pláss, eigur at siga
frá í góðari tíð.

Telefon 6.

SHELL

BENZIN ER BEDST

„Ísvirki“
er fiskimannsins, veiðarans,
allir veiðimenn styðja ti
„Ísvirki“!

„Ísvirki“ selur um heystið og háveturin og kann tí geva besta pris fyri kalva, hýsu, allan flatfisk og rundfisk.

„Ísvirki“ hevur besta agnið og isin.

„Ísvirki“ tekur lut í agn- og ísflettslunum til veiðarar til »Ísvirki«, tá isurin og agnið eru keypt úr virkinum.

„Ísvirki“ hevur egnan fiskasavnubát, fær sín egnu fiskaðflutningsbát.

Fiskisavnubáturin fær nú maskinu innsetta og verður liðugur um eina vikur. Peningurin til fiskaðflutningsbátin er játtaður.

Báturin skal í gerð og verður vónandi liðugur til heystar ella veturs.

Føroyingar eiga at styðja »Ísvirki«, ið ikki bert kann koma at hava almiklan týðning fyri prisin á heimafiskinum, men sum longu hevur haft, og sum í framtíðini vil hava hin størsta týðning fyri sluppfiskiskapin við altíð at kunna útgæra fiskiflotan við allarbesta agnið, ið fáast kann.

Ongantið is- og sildatrot heraftir, sigur hundraðir av tusundum fyri Føroyar um árið.

„Ísvirki“.

Givið út av socialdemokratiskum felegum.

Blaðstýrari: M. S. Viðstein.
Prentsmíðja »Føroya Social-Demokrater, Tórshavn.

Tunge var travl som en Aadssi-graver.

Og hans Bevægelser var som Sjakalens ved Nat. Hvis jeg troede paa Sjælevandringen, vilde jeg tro, at der bor en Sjakals Sjæl i ham, men jeg ved, at han er kun en Gniær. Et Menneske som elsker Penge.

Han havde Beskæftigelse for mig. Selvfølgelig min kære Samper — Regeringen har jo henstillet til os, at vi saa vidt muligt genantager de Folk, men min kære Samper — Deres Arbejdslystne er jo meget stærkt indskrænket — hvor meget faar De i Invalidpenesion?.....

Han tog min Pension, for han gav mig saa meget mindre i Løn....

Fra Tid til anden besøgte jeg Søster Maria.

Hendes Børn var alle gledet bort fra hende, jeg var den sidste, Lase-rettet var igen blevet Sygehus.

Hendes Patienter er alle velstaaende Mennesker, og hun er igen Sygeplejerske. De er hellige overfor hende, men de husker stadig, at de betaler.

Søster — vil De give mig et Glas Vand, men koldt!

Frøken — vil De rette dønne Pude for mig, jeg ligger ikke godt!

(Fortsættes).

Han trykkede bevæget min Haand, og talte om Fædrelandet, som kaldte paa mig. Jeg var ikke længere Kon- toristen, som ikke kunde blive fer- dig med Arbejdet. Jeg var en Helt — en ung strålende Helt, der skul- de ind at kæmpe for sit Land. Han talte om Krigens Hæder og Berøm- melse, han sagde VI skal nok seje — VI! Ja VI!

Han kunde sige det. Vi som han derude sagde det ikke, for vi var ikke VI.

Vi var kun Soldater. Soldater som gjorde deres Pligt.

Øren der hører en Kommando, Øjne der ser frem, Arme som dræ- ber.

Alt andet er Støv, og Soldater er kun Orme, der kryber i Støvet. Hvorfor gaar jeg i Rette med Ist som er, og som ikke kan være ander- ledes? Er det Sulten, som gør det?

Jeg tror det, for min Sult hyl- ler. Som en Ulv der sidler paa sin Bag og hylter mod Maanen, saadan hyl- ler min Sult mod de røde Øjne, som sid- der der oppe og stirrer paa mig. I Gaar Aftes byggede jeg en Mur af Mæthed mellem Øjnene og mig, men Muren er bleven tynd og gennem- sigtig. Øjnene kommer.

Jeg kender det saa godt — værst er det om Natten.

Nærmere og nærmere kommer de, indtil jeg mærker Løden fra dem mod mine Øjenlaag. Jeg føler He- den springe frem paa min Hud i store Draaber, og jeg presser min Nakke ned i Hovedpuden for at und- gaa dem. Nærmere — stadig nær- mere kommer de, og lænder Bran- den i min syge Hjerne, og Pinen i min nøgne hudløse Sjæl. Og min Sult hylar ad dem, men det er min Skyld, for jeg lærte den at hyle.

Da jeg kom ud fra Lasarettet lær- te jeg mig at skrive med venstre Haand. Og gik ud til Domini, hvor skulde jeg ellers gaa hen?

Han var venlig og nedladende, men jeg saa og kendte Tyveemilet om hans Mund.

Nu beskæftigede han mange Men- nesker i sin Forretning, han er næ- sten værd sin egen Vægt i Guld.

Han slæbte mig rundt i Forretnin- gen og forestillede mig for sit Pæno- male, for jeg har fire Hæderstegn, han gjorde dem udtrykkeligt op- mærksom paa det.

Helt havde han ikke glæmt at være Patriot, selv om det meste af Mæken var slidt af.

Hans jordfarvede Læber stod i et stadigt Grin, og hans Tænder stod i hans Mund som gamle, mosrogede Gravsten paa en Kirkegaard. Hans Aande lugtede af Lig, men hans